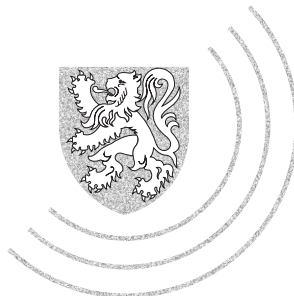

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2001-2002

27 november 2001

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

**– van mevrouw Patricia Ceysens, de heren Jacques Laverge, Robert Voorhamme,
André-Emiel Bogaert en mevrouw Veerle Declercq –**

**betreffende de invoering van een systeem van dienstencheques en de inschakeling van de
reguliere bedrijfssector in de markt van diensten aan personen**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme
uitgebracht door de heer Frans De Cock**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer André-Emiel Bogaert.

Vaste leden :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, de heren Jan Laurys,
Eddy Schuermans, Paul Van Malderen ;

de heren Jacques Laverge, Didier Ramoudt, Cis Schepens,
Frans De Cock ;

de heren Mathieu Boutsen, Roland Van Goethem, Frans
Wymeersch ;

de heren Jacky Maes, Robert Voorhamme ;

mevrouw Veerle Declercq ;

de heer André-Emiel Bogaert.

Plaatsvervangers :

de heer Jos De Meyer, mevrouw Trees Merckx-Van Goey,
mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, de heer Jef Van Looy ;

de heren Jul Van Aperen, Peter Gysbrechts, Koen Helsen,
André Moreau ;

de heren Jean Geraerts, Jan Penris, Miel Verrijken ;

mevrouw Anne-Marie Baeke, de heer Leo Peeters ;

de heer Jos Stassen ;

de heer Jan Loones.

Zie :

681 (2000-2001)

– Nr. 1 : Voorstel van resolutie

INHOUD

	Blz.
I. Toelichting door de indieners	4
II. Bespreking	4
III. Stemming	5

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme heeft op 18 oktober het voorstel van resolutie besproken van mevrouw Patricia Ceysens, de heren Jacques Laverge, Robert Voorhamme, André-Emiel Bogaert en mevrouw Veerle Declercq betreffende de invoering van een systeem van dienstencheques en de inschakeling van de reguliere bedrijfssector in de markt van diensten aan personen. De stemming vond plaats op 8 november.

I. Toelichting door de indieners

Namens de indieners licht de heer *Cis Schepens* het voorstel van resolutie nader toe.

Er is een grote vraag naar diensten zoals huishoudelijke taken, kinderopvang, thuishulp voor bejaarden, zieken of gehandicapten en klein tuinonderhoud. Dergelijke dienstverlening is maatschappelijk nuttig en biedt mogelijkheden voor nieuwe arbeidsplaatsen, ook voor laaggeschoolden.

De toegang tot deze diensteneconomie kan op drie manieren ontsloten worden: door de PWA's, door de commerciële sector en door buurtdiensten. Wat deze laatste betreft, zal onderzocht worden hoe buurtdiensten kunnen worden ontwikkeld in het normale economische circuit.

Het grote nadeel is echter dat de reële kostprijs van dergelijke diensten te hoog ligt in vergelijking met het grijze of zwarte circuit. Voor de ontsluiting van de dienstverlening aan personen en gezinnen opteert de overheid daarom voor een systeem van dienstencheques en voor het fiscaal aanmoedigen van die dienstverlening.

Op het federale niveau ligt intussen een wetsontwerp tot bevordering van nabijdiensten en -banen voor, dat voorziet in de invoering van dienstencheques. Concreet betekent dit dat een particuliere gebruiker dienstencheques kan aankopen om er diensten mee te laten uitvoeren door een erkende onderneming. Dergelijke vormen van dienstverlening zouden ook fiscaal gestimuleerd worden. Het systeem zou worden gefinancierd tussen de federale overheid, de gewestelijke overheden en de consumenten.

Om de beoogde doelstellingen te bereiken, zijn volgens de indieners twee ingrepen noodzakelijk. Ten eerste moet de uitzendsector erkend worden in

dit systeem van dienstencheques en ten tweede moet de werking van de PWA's hervormd worden.

De federale wet voorziet in fiscaal evenwaardige aftrekmogelijkheden van PWA- en dienstencheques. Particulieren moeten in de toekomst zowel de PWA's als de dienstencheques – of een combinatie van beide – fiscaal kunnen inbrengen. Het aftrekbare bedrag wordt behouden zoals in het PWA-systeem.

In de plannen van de minister van Werkgelegenheid, mevrouw Onkelinx, blijven de PWA's bestaan naast het systeem van de dienstencheques en kunnen ze deel uitmaken van een nabijheidsdienst die diensten aan personen aanbiedt. De dienstencheques worden daardoor complementair aan de PWA's. Dat is echter niet de bedoeling van de indieners.

Minister Onkelinx weigert bovendien de vrijstellingsmogelijkheden van de PWA's op te heffen. Op die manier wordt een PWA'er niet meer als een werkzoekende beschouwd. Dit is een van de redenen waarom de PWA's verworden zijn tot een werkloosheidsval. De doorstroming van werkzoekenden naar de arbeidsmarkt wordt immers tegengehouden.

II. Bespreking

1. De heer *Jan Laurys* merkt op dat de resolutie vooral is ingegeven door afstemmingsproblemen met de federale regelgeving en door de zoektocht naar een methode om dienstencheques te integreren in de lokale werkwinkels. Hij verwijst naar een intern document van de VDAB waarin wordt gesteld dat de pogingen van de lokale werkwinkels om de lokale diensteneconomie uit te bouwen nergens van de grond komen. Alles hangt af van de bereidheid van enkele lokale actoren om het voortouw te nemen. Er wordt wel gediscussieerd over de samenstelling van de beheersorganen. Hoe zal de dienstenpijler van de lokale werkwinkels uitgebouwd worden?

2. De heer *Laurys* stoort zich aan twee zinsneden in de memorie van toelichting, die echter niet zijn opgenomen in de tekst van de resolutie zelf.

In de memorie van toelichting wordt gesuggereerd om de vrijstellingmogelijkheid voor PWA's af te schaffen en hen opnieuw als werkzoekenden in te schrijven, wat de werkloosheidsval zou tegengaan. In de oorspronkelijke filosofie waren de PWA's bedoeld voor mensen die definitief uitgesloten

waren van de arbeidsmarkt, waardoor het logisch was dat ze vrijgesteld waren van de verplichting zich als werkzoekende in te schrijven. De spreker meent dat de PWA's inderdaad soms een werkloosheidsval vormen, maar vindt het niet correct om daarom via een voorstel van resolutie de werkloosheidsreglementering aan te passen.

De indieners vinden het ook noodzakelijk om de uitzendsector de mogelijkheid te bieden aan hun uitzendkrachten een contract van onbepaalde duur aan te bieden. Dit staat volgens de heer *Laurys* haaks op de huidige federale en Europese regelgeving. Een Europese richtlijn sluit nadrukkelijk de terbeschikkingstelling van werknemers aan een andere werkgever uit. Omwille van de uitzendsector werd hierop een uitzondering toegestaan, omdat uitzendbureaus steeds contracten van bepaalde duur afsluiten. Indien ze echter de mogelijkheid krijgen om contracten van onbepaalde duur op te stellen, wordt in feite de stap gezet naar terbeschikkingstelling van werknemers door een werkgever (het uitzendbureau) aan een andere.

De overheid streeft naar een afschaffing van de nepstatuten en de creatie van volwaardige werkgelegenheid voor iedereen. Als men van de uitzendbureaus volwaardige werkgevers maakt, kunnen ze van hun uitzendkrachten maximale flexibiliteit eisen. Op die manier wordt door een eenvoudige reglementswijziging de bescherming van de werknemers op de helling gezet.

3. De heer *Robert Voorhamme* repliceert hierop als volgt.

De PWA's waren, in tegenstelling tot wat de heer *Laurys* beweert, in eerste instantie bedoeld om (langdurig) werklozen de kans te bieden op een extra inkomen tijdens de fase waarin ze in een systeem van werkloosheidsuitkering zaten. Tot dan toe was het voor wie een werkloosheidsuitkering kreeg verboden om bezoldigde arbeid te verrichten. Precies daarom stelde de Raad van State de pertinente vraag of de PWA's geen Vlaamse bevoegdheid waren.

In tegenstelling tot de heer *Laurys* meent de heer *Voorhamme* dat het aanbieden van contracten van onbepaalde duur door de interimsector relatief weinig risico's inhoudt. De controle op de uitzendsector door de overheid en de paritaire organen is zeer strikt en kent zeer strenge sancties. Uitzendkantoren zijn de enige bedrijven die verplicht kunnen worden hun deuren te sluiten wanneer de inspectie misbruiken op de sociale wetgeving vaststelt. Het risico op misbruiken is dus vrij gering.

Bovendien zou een contract van onbepaalde duur bij een uitzendbureau sommige werknemers niet slecht uitkomen, bijvoorbeeld indien men geen contract van onbepaalde duur kan krijgen bij een vaste werkgever.

4. De heer *Laurys* antwoordt dat hij de rol die de uitzendsector speelt op de arbeidsmarkt niet wenst te ontkennen. Bovendien zouden die contracten van onbepaalde duur enkel gelden voor uitzendkrachten die werken in de sector van de diensten aan personen. Het probleem is dat men nu bijna uitsluitend via de interimsector nog toegang kan krijgen tot het normale arbeidscircuit. In die zin hebben de interimcontracten de vroegere proefcontracten vervangen. Als dit systeem veralgemeend wordt, kunnen de werkgevers maximale flexibiliteit eisen van hun personeel. Het zou zelfs niet meer nodig zijn om nog vastbenoemd personeel in dienst te houden, omdat men steeds zou kunnen teruggrijpen op de pool van uitzendkrachten met een contract van onbepaalde duur.

De heer *Voorhamme* vindt dit wat te karikaturaal voorgesteld. De concurrentiepositie van een uitzendkantoor wordt mede bepaald door de tevredenheid van zijn klanten, die zowel uit werkgevers als werknemers bestaan. Een kantoor dat correct omgaat met zijn uitzendkrachten zal het eenvoudiger hebben om kwalitatief hoogstaand personeel aan te trekken, wat op zijn beurt meer bedrijven als klant zal aantrekken. Dit staat in contrast met de houding van gewone werkgevers, die de proefperiode soms misbruikten ten nadele van hun werknemers.

III. Stemming

Het voorstel van resolutie wordt aangenomen met 11 stemmen bij 2 onthoudingen.

De verslaggever,

Frans DE COCK

De voorzitter,

André-Emiel BOGAERT